

ДНОВАНІВКА

III-го КУРЕНЯ У.У.С.П. "ЛІСОВІ ЧОРТИ"
(В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СВОГО ІСНУВАННЯ)

1947

Тригидаймо СОБІ

праці пластунів, ацентували їхні почування, та характери в одну нерозривну цілість, в одну пластову одиницю - Курінь "Лісових Чортів". Ландер пластової дружби, до зв'язав їх це перед 30-тими роками не розірвала між тяжких ударів, яких зазнав Пласт, а з ним і ЛЧ від польської, совітської та німецької влади, і до сьогодні. Де тільки ходило про добре справивше добре суспільство, там були ЛЧ тільки пластунами і в пластовий спосіб виконували свої завдання та обов'язки. Не диво отже, що добра слава та пластова традиція цього куріня збереглась в пам'яті снігорів, та підтверилась у молодих пластунів.

І коли сьогодні після п'ятнадцятилітньої перерви, після великої неспокійної хуртовини Пласт відновив та знову розпочав свою шляхотну працю і коли пролунав знову гомін ЛЧ Гей-гау! Гей-гау!... злетівсь із усіх закутків Німеччини колишні ЛЧ, на зустріч до Карлсфельду. Варте було бачити як колишні ст. пластуни, а тепер старі снігорі кидались один одному в обійми, як циря стискали свої лікті, згадуючи колишнє минуло.....

А наші до чому пригадалися немов якась внутрішня сила вступала в молоді серця і хотілось тоді кричати - "Пласте! Ти житимеш вічно, бо Твоя Ідея невмирує! Ти житимеш вічно, бо в Тебе все нові кадри молодого люду - нових пластунів, до всі свої молодічі спрямовані та почування спрямували" до чистя, слави та свободи!

Існував тоді в Карлсфельді при курені знаків ім. полк. І. Ватуна найстарший гурток абітурієнтів - "Ліси". Молодим пластунам зацікавила прямо ця довголітня пластова дружба снігорів ЛЧ. Вони захоплені ідеєю Пласту, рішили, що як тільки здадуть матуру і стануть старшими пластунами, продовжатимуть пластову традицію ЛЧ. Їхні багання та постанови здійснились. В лютому були вже "Ліси" "гомінесо матури", перейшли в Уряд Старших Пластунів та в порозумінні з ЛЧ-сеньорами створили кодо молодих "чортенят". Почалося від числа 3, а в квітці було вже нас 17 і тоді ми оформились в Курінь Ст. Пла "Лісові Чорти".

Праця пішла певно паров вперед. Спільні зустрічі та розмови із "смілією" та продинокі розмови та поради піднесли на душі молодих "чортів", спрямували їхню працю на правильний шлях, яким ішли ЛЧ до перед 30-тими роками. Вони усвідомили собі яку роль та обов'язки взяли вони на себе, прибираючи імя "Лісових Чортів". Вони стали свідомі, що не сміють сплякати слави доброго імені ЛЧ, а наші наші мають себе в гідність виправдати із взятих обов'язків та гідно нести неоплямленим прапор III. Куріня Ст. Пла. "Лісові Чорти".

Частя нам Воєні!

Маршалок

Недавно воно було, як в урочисто удекорованих залах, чи на великому повітрі складали ми пластовий обіт. Урочисто звучали тоді слова нашої присяги. Здавалось що вони єднають нас в одно, в одну цілість, в нерозривний моноліт. І з певністю могла твердити, що всі ми тоді хотіли стати пластунами. Але коли хтось зупинив би вглянути в наші душі, то побачив би образ, який може не відповідало попередньому твердженню, що ми творили одно. Бо коли б той хтось міг пізнати чому ми хотіли стати пластунами, то напевно не побачив би однакового, у всіх наших молодечих душах, образу. І не диво. Кошній з нас підходив до цієї справи по своєму. Були між нами такі, які ділено розуміли важливість хвилі в їхньому молодечому житті, були однак такі які ставали пластунами для емоції пластових переживань, для пластового однострав, віджних, зажда пластової "моди" і т.д.

Однак справа приналежності і праці в УПУ не є такою простою, тому не шкодило б нам усвідомити собі якого ми до неї вступили. Думав що в великій мірі дамо відповідь на поставлене питання коли усвідомимо собі до чого зобов'язує нас слова пластового обіту. А до вони зобов'язує-то це є зрозуміло. Ніхто нас не спонукав їх складати. Взятий на себе обов'язок добровільно, зобов'язує нас це більше морально. Проаналізуємо наш пластовий обіт:

Красу я і частя по всій Україні ширити му,

З життям так поборюсь як з трудом в полі,

Премією тернистий увесь шлях України,

На частя дорогу введу Вітчизну.

Оце кілька речень із нашої пластового обіту. Прості форми та глибокі змістом.

Во ширити красу по Україні - це не є романтика молодого знака, це важке зобов'язання яке ми беремо на свої плечі і яке ми або виконаємо і додержимо обіт, або не виконаємо і зламемо його. До значить зрозуміти обіт? Чому? Тому що трудна йде сповнити? Це не є оправдання, бо волид за тим ми прирікли: "З життям так поборюсь як з трудом в полі". А життя - це боротьба. І коли ми хочемо ширити-то значить хочемо боритись. Одного і другого в нас не бракує. Якщо так-то зобов'язок сповнений? Ні! Замало не мати страху перед боротьбою. Треба зміти боритись не для боротьби, треба зміти боритись для успіху. Якщо так, то ми муємо собі яно зрозуміти та до ширити красу по Україні. Якщо так, то ми муємо ширити по Україні. Чи легко ми розуміємо під "красою", яку ми муємо ширити по Україні іі зрозуміти ліття останніх десятиліть відійшовши зміна в Україні іі зрозуміти красу? Ні Україна є і буде така чарунка своєю красою, що в вірних буднях єміраційного життя це може бути для нас лина образ гарного мунуляра - дія до якої змагаємо і прагнемо досягнути в майбутньому му. Але дальші слова пластового обіту вносять нам пияття краси.

ЗАВДАННЯ

УУСН

Крає, де має її ширити - це те що має випрямити згорблений вік
сина, наділом хребет нашої нації, де те що має створити з поро-
вільного гаспака на вільній землі, який опокійно міг би погляну-
ти на ясні зорі, тихі води України. Коли ми усвідомимо собі труднощі
власні із ширенням тієї краси та треба, усвідомимо собі також і
прикмети пластуна, бо без їхнього примінення в житті не буде в нас
сили для спонення важкого на себе завдання. Радумавши хоч би для
наш одним реченням з пластового обіту, бачимо, що всі які посту-
пав до Пласта задля емоції, односторон чи тим подібних речей - оми-
нулася зі своєю ціллю. В Пласті вони знайдуть емоцій ваткого струну
і праці, в Пласті вони спонуть вірні каменями які не зберігають
на зовнішність, а озброєні вірою в правдивість свого шляху йдуть
вперед вперед по ньому.

І як зовнішній висновок впливає з попереднього свідомість
те, що ширення краси буде вимагати від нас це і промірвання торнос.
того шляху України. На ньому не мало торня назбиралося. Є там і чуже
і своє. Путь між крізь нього не легко. Не одна країна краси знайде на
степях дітей сонця і весни. Але труд освітлений кров'ю дає блискучі нас
літки. А торня зрудне кровю каменів переминяється в діаманти. По-
чухавши над віком і духом напевно зуміємо пройти той торнистий
шлях. Хоч не один впаде, не один заверне з нього, але йдро все і та
ки дійде до вибраної мети. І освітлює її з певним задоволенням спо-
вненого зобов'язку зможе відно оквисти: ми вкладали свій вклад в труд
всього якого наша Вітчизна зможе колись вижити на часта дорозу. Ми
знаємо, що замало для наших зусиль щоб зрозуміти в практиці той
шлях. Але "коштів думай що на Тобі міліонів стан стайть..." - тому
ми з емпією та зертністю мушмо виконувати те що на себе добро
вільно взяли, чи те що на нас є полегше виконати.

Будинки все це побачимо дійсно до висновку що не імпрі-
вация та посперханість, лиш конеквенція вперте прамування шляхом на
який ми вступили скласти пластовий обіт, є вапорунок виконання всто-
го на себе зобов'язку, є вапорунок спонення пластового обіту.

Радумавши, що свій обіт склали ми "в почарів'ю весвітних в-
дуні тіх криваві", то це більше усвідомимо собі весь тягар того то-
го курального зобов'язання що тягнеть на нас. Во справді сьогодні ми
пригляданьш думам якими сповита спільндрована українська земля,
впередухуєсь войкотаві ширарчих велетнів із заціпленими устами
на яких відбивається останнє прохання до нас - скінчити те, що ім не
вдалося дупести до кінця. І в той момент відчується, що ми мушмо
статти авлітними резервами які в свій час згідно зі словами свого
обіту, підуть завершити те, що не вдалося їх попередникам.

В освітлений час для багатьох з нас пластова приречення
виглядає чинсь, де нас не зобов'язує, бо ми вже його "пероросли". Та
лишні ті думки. Во зобов'язання венті тих приреченням на себе це той
шлях до будув'ю трикий фундамент, на якому можна вперу-увати різні
будови. Ахто хоче підкостити вартість пластового обіту, хаче будувати
хмародери без фундаментів. Шасти ім Вотє Юднано нам пластунам не хо-
дять про хмародери на багні, лише нам ходить про те, щоб ми вже рає
встат чинь спрямованя на трикий фундаментх збудувати свій власний
хмар Велі і Свободи.

Друга світова війна кинула велику частину нашої молоді
далеко від Рідної Землі, окитатись по чужині. Кинула її на вла-
сну долю і кодолю, дуже часто без рідні, боротись із тяжким жи-
ттям. Та вона не зрештжувала із своїх прав, не забула про свої
завдання. Вона почала творити різні свої товариства та органи-
зації, де під проводом старших, досвідчених виховників продовжу-
вала своє виховання, та працю над собою. Одніє в перших органи-
зації до відновили спос діяльність на смітрації ета Українськ
кий Пластовий Улад. Метос цієї статті не є представити завдання
які стоять перед цілим Українським Пластом, тут ходить про ко-
ротке знаування завдань які стоять перед УУСН.

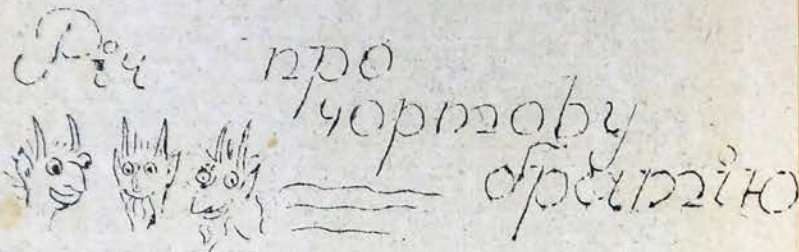
Старші пластуни розпочали спос працю найілініше зпоміч
усіх Уладів Українського Пласту. Все в початках тієї праці від-
чулося докульню брак тих старших пластуників, що пройшли час
служби в пластовому Уладі. Через це тут і там повставали певні
недолягнення, чи незвідповідний підхід до пластової роботи. Ми
старші пластуни дуже часто забувамо про наші найважливіші зав-
дання, вбачаючи їх в новітніх вилах / збірки, маперування, од-
нострій і т.д. / На місто тої поверховності в нас мушють повста-
ти зрозуміння що наші найважливіші завдання це: збудувати знання
без огляду на те яке і воно не було, вденити в себе якелід вла-
стові прикмети, до вперку міру мушють проявляти в нашім поведі-
нці, відповідному світосприйманню та в суспільно-громадське життя
характеру та світогляду. Включитися в суспільно-громадське життя
та не забувати до і там треба поступати по пластовому, запанати
он з проблемами нашого культурного, економічного, політичного жи-
ття - це ті важливі завдання які мушуть нас ст. пластунів. Нева-
жно від того, не забувати про спеціалізування себе в певній ді-
лянді знання чи фаху, заучування чужих мов - це справи які ство-
рять нам передумови до дальшого ведення нашого самостійного жи-
ття.

При тому всемо не сміємо забувати про ті завдання які на
нас покладаються в наших куренях чи гуртках. Тямити, до нас дивля
реша знаки, яких ми своїм приміром або виховуємо, або... деморалі-
зуємо. На нас старших пластунів покладається надія, до ми спону-
валими вимоги проф, та здавши пластові іспити створимо кадри пла-
стових інструкторів та впорядчиків які в вихованні новаків та
знаків відіграють таку важливу роль.

Як діяльність старше пластуниство мушють приготувитись до
того щоб в майбутності перебрати керму Українського Пластового
Уладу з рук теперішніх сеніорів, а це значить перебрати відпові-
дальність за організації з найважливішими традиціями за 35 літ
її діяльності, перебрати відповідальність за виховання нового по-
коління. А чи ми вте є в налетній мірі до того приготувані?
Бачило нам де бракує до того щоб ми могли всі ті завдання успіш
но виконати. Воно не дивно, ми самі це змало змисляли з Пластом,
чи самі де вмамо заціпанні з його світлыми традиціями. Але все

це дається доповнити, що це дається наладнати якщо в нас буде
 добра охота до цього, якщо в нас буде відповідне розуміння Пласти
 Во Пласти-це не програма дії, Пласти - це метод, -спосіб навчання
 як треба діяти, жити. Ми мусямо в Пласти бути пластунами, а пова пла
 стом жити бути воїни, не забуваючи про те що ми воєні в пластунами
 і це нас до чогось зобов'язує. Таке розуміння Пласти підіб'ється ко
 і це нас до чогось зобов'язує. Таке розуміння Пласти підіб'ється ко
 ршою на нас бо Пласти для нас буде не навчальною формою, але сущес
 зом відповідної форми та змісту яка зумів нас не лише задоволити
 і дати нам моральну насаду, але зумів нас приготувати на повно
 цартієних одиниць нашої української опільності!

Вельзуб

.....була а двадцята година ночі. По всім хрещеній ва
 мниці залунав свисток Маршала. І потягли Лісові Чорти на Племін
 ну Раду. З непроглядних яриг, з карколомних нетрів виласили вони,
 прости, але свої час не колоди кесли та поспішали до свого цісар
 ра. Ішли, а то й літали, бо мусіли вже літати. На хресті у кожного
 ще декілька хрестиків та це й з добрим раком. Голова у кожного
 притруєлася епаніон/пов'язали ці свідки хрестиків, що приби
 на доці/а то й лискала дожукливо лисиною.

Деякі на Раду не прийшли. Задержала їх робота дома, або
 там тут на дзусині. Побіжались старики, глянув один на одного й
 злико стало молодечих літ. Але вони вже пройшли молодечих літ. Але
 вона вже пройшло, та й не купиш, якщо проміляти. От і проганяли
 піддурати чортівників, щоб ті робили не гірше від них. Повинні
 викласти, а дивляе ніби самим у "відстарку".

На землі панував тоді демократичний, деякі казали "найде
 мократичніший" епохний рік. В одній із країн бога Вахха-Баварі
 ріі, це давно колись тамо не племя - озов отаману Монхен. По другій
 світовій хуртовині, примістився недалеко того горада вурт людей
 анад Дніпра та Дністра. Повстали в них школи, товариства, організа
 ції, а з часом завітав до них і Дух Сквантіну-започали в себе Пла
 стовий Кім. Добрий принцип старих пластунів зростає до праці і до
 лідь. І вона почала активно братися до пластунів роботи.

На своїй лосєй там і був Чортів. З рванішли та покращав на
 глядея вони до рб ти. Не диві до їхня праця всім подібалася. І поча
 ла до них вернутись молюдь. А вони нічого не кажучи, приглядались

та шотали на вує. Дукали за "жертвами". А "жертви" ті зібравсь з
 гуртку вельзубів і назвали себе "Лис". Подоб'ились вони "жертви"
 і ті вирішили їх "вмотати" до своєї сім'ї. Дітали тільки коли
 лиса, перескочуть через "зелячу кладку" і стануть "ерішки". А
 лиси по лисачому підходили до матури. Хитро-мудро покрутили, і
 жоретці по абітурієнтці, почали "знакомитися" а чортів. Пона
 ждали собі давних "батьків" /бо то був і батько і матір у од
 ній особі/, таї почали прасити, щоб їх прийняли до "сім'ї". По
 крутили старі носом, перевірили "мудрці" малюк, таї рішили прина
 тити на "пробу". Обзнайомили Чорти молодих зі своїм лисучим, поча
 ли навчати "лісової мудрости", таї пустили "чортівна" на шитав
 ві веди, на першу пробу, в якій мали прийняти чортівське "хрещення"
 І пішли чортівната далеко у гори, там де чорт добранія
 казе. Зарились в лісі, щоб заслухати голос Лісової Премудрости. Та
 не дуже довгось блукали по горах та борах. Над Вагінгерсее, се
 ред чудові природи віднайшли сліди Лісових Чортів, а згодом ш
 хом зачули присутність лісової премудрости. Зупинивсь чортівна
 братія, та давай гуляти по озєрі. Завали забаву, а далі вчинили
 таку метушку, та крик, що самим переском побудили стариків із про
 бідного сну. День прогуляли, деякі навіть закупились, неачулись як
 на земля надлетіла ніч.

Серед непроглядного лісу, на маленькій поляні зібралася мо
 лода чортівна "компанія". Згодом з'явилися Чорти-Діди, на чолі а
 ком. Зарядили вони, побачили радісні, віні поспітали своїх наслідни
 ків. Зав'язали серця молодих чортівнат, як звернувся Пік, до лісо
 вої премудрости, щоб просвітла думі молодих чортів, та дозволи
 ла ім вступити в сім'ї Лісових Чортів. І прийнула та гір та
 дєбр Карпат лісова мудрість, та поблагосила вилла молодих на їх
 водану шляху. І так довершилася таї урочистий факт!

Ще десь герцували чортівната в одному гурті. Весело почува
 лися давні "Лиси" в новому пір'ї. Здавалось, д разом з ними шве
 радів місяць та зорі, гори та доли, ліси та п'ячки, дєбри та яртки.
 Радів з ними і сам Сатана-Пік. Відібрали від них хрещені світ,
 поблагословив їх на новіш дорозі та побалав щоб лісова мудрість
 приєднувала ім у всіх хвиликах їхнього життя. Сказали перші кроки
 на світовому новому шляху-вернулось чортівната на Карлосу талку.

Та не судил'ось ім дєбро прожити разом. Лиша доля р'якнєну
 ла їх в рієні посередки нашого еміграційного життя. Розбрилось, та
 та не сидіти бездільно. Прадність, щоб колись зійшлись на Велику
 Племінну Раду у дєбрах Чортівгери могли сказати: Ми Шли так в сєв
 кому шиттєвому шляху як собі цього бачили: Пластиний Закон, Лісова
 Мудрість і світла традиція наших попередників - Лісових Чортів-
 сенірів!

Мирен

і знов дагори - а там виднів хрест.

По дорозі до другого шпиля два малі хрести погріб їх там лецетарів. Крізь тіло пробігли дрозці.

Хрест другого шпиля стояв у клубак сивих хмар; а вони нависли кругом нього. У тієї хвилині вони зблизилися до хреста, та сіли побіч нього. У їх руках була груба книга, а олівець змерзав у руках і кидував у ній трияб з лелійков. Вони спідлися. Ім хотіло сь дістатись дальше над сірі хмари, до чедуть своїм ходом шпилі Альп-вийти там, де блище до золотого сонця, авідки вид свободний у престопа. Дорога ставала дораз більш небезпечною. Три мандрівни ки ішли тепер шпелями придеркуучись одною рукою ливни. Ішли все далі і далі. - Знов посмертна згадка про якогось докторай напие-згинув у мандрівці.

Ходім хлопці! Заохочував перлий. Вте недалеко, до трюки а там верх, чар, краса, хмари і сніг. І вони ішли дряпались по ске-лях, щоб лишень дійти до мети.

Зусилля, піт, напружені сили і нерви, втомлений вір. Ще крок і вже здобутий цей найтяжчий полудневий шпиль "Вацмана".

А тепер з орлиного лету, гляділи на світ. Внизу долина, покельна пропасть, до навіть нам "чортам" не мило було б там и попасти. Дальше тягнувся ландшафт гір. Вони всі у снігу, а шпилі їх у срібних хмарах. Он там "Грос-Гляокнер" пишавсь над усіма.

Вони цілє свої здобули, тепер лотали на дельтах-відпочива-ли на сонці-воно огрі-вало їх, замикало повіки очей-. Вони неначе спали - і сон майбутности ім снівсь.

Мандрівка їхня до була ігра - а вона тим став краца чим більше завяття і більше нагоди сталити волю і мян. Чи ж не по-дізна ця мандрівка до цієї другої - до не ігра, а справне життя, в якого обійми підемо. До неї тягне всіх нас чар і посвята відда-ти все для неї - віддати життя, щоб лишень дійти до Величі. Шлях важкий, камінистий і терневий. На ньому кров і смерть. Але в дорогу тягне нас завяття, очі палають, а обемалені обличчя вітер степів холодить, їуйне волосся чедо-розвиває. У серцях наче вириті слова "Перемога", спрагнені уста лепчуть "Вперед". - І всі летіли мов на крилах долітають до шпилів Карпат, надуть на коліна, цілуть Рідну Землю як те дитерело яке їх наповнить життєдайними силами. Струсну ливь, наповнені новими силами, очі заблестіли, а втомлені, слонами "З позарів веселітніх! - починали свої нову мову-мову перемощір.

Десь обірвалось каміння і клетотом своїм збудило мандрівни-ників... Стрепенулись... Встали... Глянули на охід...

Відчули в собі сили до нових поривів... Вертались домір. Прадались зі шпелями, але в серці в них осталоє багання піти і діи-ти... Трох мандрівників верталось а "Вацмана"...

Яма.